

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 18/2026-24

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Mandzák a spol., s.r.o., Zámocká 5, Bratislava, proti postupu Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Čadci v konaní vedenom pod ČVS: ORP-69/2-VYS-CA-2016, postupu Okresnej prokuratúry Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 4Pv 44/16/5511, postupu Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 35T/83/2017, postupu Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 2To/95/2023 a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tdo/16/2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 7. novembra 2025 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Čadci (ďalej len „okresné riaditeľstvo“) v konaní vedenom pod ČVS: ORP-69/2-VYS-CA-2016, postupu Okresnej prokuratúry Žilina (ďalej len „okresná prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Pv 44/16/5511, postupu Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 35T/83/2017 (ďalej len „konanie súdu prvého stupňa“), postupu Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2To/95/2023 (ďalej len „odvolacie konanie“) a proti postupu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 4Tdo/16/2025 (ďalej len „dovolacie konanie“); navrhuje prikázať najvyššiemu súdu konať v dovolacom konaní bez zbytočných prietahov, priznať primerané finančné zadostučinenie 30 000 eur a náhradu trov konania pred ústavným súdom od všetkých označených porušovateľov.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti, jej príloh a ostatného spisového materiálu vyplýva, že sťažovateľovi bolo uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP-69/2-VYS-CA-2016 z 31. mája 2016 podľa § 302 ods. 1 Trestného poriadku vznesené obvinenie pre prečin neoprávneného nakladania s odpadmi. Následne prokurátor okresnej prokuratúry 29. júna 2017 podal na sťažovateľa obžalobu (sp. zn. 4Pv 44/16/5511) na okresnom súde, ktorý rozhodoval v trestnej veci sťažovateľa ako súd prvého stupňa. Okresný súd odsudzujúcim rozsudkom sp. zn. 35T/83/2017 z 30. júna 2023 uznal sťažovateľa vinným zo spáchania prečinu podľa § 302 ods. 1 Trestného zákona a uložil mu súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov s podmieneným odkladom s probačným dohľadom nad jeho správaním v skúšobnej dobe (36 mesiacov, pozn.). Súčasne sťažovateľovi uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve s akcentom na spáchanú trestnú činnosť a povinnosť spočívajúcu v príkaze v priebehu skúšobnej doby podmieneného odsúdenia s probačným dohľadom zabezpečiť prostredníctvom oprávnenej osoby na nakladanie s predmetným druhom odpadu v trestnou činnosťou dotknutom katastrálnom území.

2.1. Sťažovateľ napadol rozsudok okresného súdu odvolaním, ktoré krajský súd uznesením sp. zn. 2To/95/2023 z 18. septembra 2024 zamietol. Podal proti predmetnému uzneseniu krajského súdu 27. decembra 2024 dovolanie, ktoré doplnil podaním zo 7. júla 2025. Keďže sťažovateľ zo strany najvyššieho súdu neregistroval žiaden úkon, ktorý by smeroval k rozhodnutiu v dovolacom konaní, podal prostredníctvom svojho obhajcu žiadosť o oznámenie predpokladaného termínu rozhodnutia o dovolaní. Najvyšší súd sťažovateľovi doručil odpoveď, v ktorej sudca spravodajca konštatuje svoju pracovnú vyťaženosť, a preto by bolo nezodpovedné predpokladať termín vydania rozhodnutia v dovolacom konaní.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Podstata sťažnostnej argumentácie sťažovateľa spočíva v tvrdenom porušení jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom orgánov činných v trestnom konaní a všeobecných súdov označených v záhlaví tohto rozhodnutia v trestnom konaní, ktoré prebieha 9 a pol roka. Uvedenú dĺžku trestného konania sťažovateľ považuje za ústavne neakceptovateľnú, akcentujúc pritom na skutočnosť, že má postavenie obvineného, a teda výsledok konania má pre neho nepochybne význam. Sťažovateľ zdôrazňuje, že obdobie, ktoré sa zohľadňuje pri určovaní primeraného času v súvislosti s namietaným porušením práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, začína plynúť dňom odkedy bola osoba obvinená. Požiadavku priznať primerané finančné zadostučinenie odôvodňuje pretrvávajúcim pocitom neistoty, frustrácie a nedôvery vo fungovaní súdneho systému, ako aj rozsahom a intenzitou zásahu do ním namietaných základných práv.

4. K právnej a faktickej zložitosti sťažovateľ uvádza, že trestné konanie nevykazuje znaky zložitosti, vec patrí medzi bežnú trestnú agendu všeobecných súdov. Je vo veci jediným obžalovaným, ktorý sa svojím správaním o dĺžku konania nepričinil, svojou ústavnou sťažnosťou namieta dĺžku konania ako celku, ale primárne poukazuje na postup najvyššieho súdu v dovolacom konaní, ktoré je možno hodnotiť neefektívne a nesústreďene, keďže od jeho postupu závisí trvanie trestného stíhania sťažovateľa.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všetky zákonom o ústavnom súde požadované náležitosti (§ 39, § 43, § 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 186/2010, I. ÚS 7/2023) a namietané porušenie označených práv sťažovateľa možno posudzovať spoločne.

7. Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (to platí aj pre čl. 6 ods. 1 dohovoru) je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom znamenajúcim nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. II. ÚS 118/2019, I. ÚS 250/2020).

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

8. Ústavný súd sa v prvom rade zaoberal prípustnosťou ústavnej sťažnosti, keďže Trestný poriadok v § 55 ods. 3 zakotvuje inštitút sťažnosti pre nečinnosť, ktorou sa ktorákoľvek zo strán trestného konania môže domáhať, aby nadriadený súd určil primeranú lehotu na uskutočnenie namietaného úkonu, a to v situácii, ak je dôvodný predpoklad, že došlo k prietahom v príprave prejednaní veci súdom, v určení termínu konania a rozhodnutia alebo k prietahom vo vyhotovovaní súdneho rozhodnutia. Sťažnosť na prietahy je potrebné podľa dnes už konštantnej judikatúry ústavného súdu považovať za účinný prostriedok nápravy, prostredníctvom ktorého sa sťažovateľ môže účinne domáhať ochrany svojich práv, ktorých porušenie namieta, pred nadriadeným súdom (porovnaj napr. II. ÚS 31/09, IV. ÚS 296/2010, IV. ÚS 113/2012, II. ÚS 531/2017, III. ÚS 263/2021, I. ÚS 82/2023, I. ÚS 83/2023).

9. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh nevyplýva, že by sťažovateľ podal v okolnostiach prerokovanej veci sťažnosť pre nečinnosť, podanie tejto sťažnosti ani netvrdil. S ohľadom na celkovú dĺžku trvania trestného stíhania sťažovateľa ústavný súd v danej veci ustúpil zo striktného vyžadovania uplatnenia, resp. uplatnenia sťažnosti v zmysle § 55 ods. 3 Trestného poriadku pred podaním ústavnej sťažnosti, ktorá by vzhľadom na okolnosti prípadu nemala už schopnosť naplniť funkciu účinného prostriedku nápravy.

10. Sťažovateľ vzniesol požiadavku posúdiť dĺžku vedeného trestného konania ako celku, primárne však upriamil pozornosť na zbytočné prietahy v postupe najvyššieho súdu. Ústavný súd k tomuto považuje za vhodné poznamenať, že i keď obsah základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej

lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je obdobný do tej miery, že ich porušenie ústavný súd posudzuje spoločne, perspektíva ústavného súdu vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom je odlišná ako v prípade ESLP, ktorý môže posudzovať dĺžku konania ako celok, bez ohľadu na jednotlivé fázy konania (pozri napr. rozsudky ESLP vo veciach *Bubláková* proti Slovenskej republike z 15. 2. 2011, *Čičmanec* proti Slovenskej republike z 28. 6. 2016), pretože posudzuje namietané porušenie práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k Slovenskej republike ako členskému štátu Rady Európy. Naproti tomu ústavný súd ako vnútroštátny súdny orgán ochrany ústavnosti (§ 124 ústavy) (a v rámci toho aj základných práv a slobôd) posudzuje potenciálne porušenie základných práv sťažovateľov vo vzťahu k jednotlivým štátnym orgánom, t. j. konkrétnym porušovateľom sťažovateľových práv (I. ÚS 390/2019, IV. ÚS 517/2021), vo vzťahu ku ktorým sa individuálne uplatňuje aj prípadné priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle čl. 127 ods. 3 ústavy.

11. Nemožno preto konštatovať, že by ústavný súd pri posudzovaní namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v každom konaní automaticky sčítal dĺžku konania pred viacerými inštanciami štátnych orgánov a túto následne hodnotil bez ohľadu na okolnosti prípadu. S ohľadom na uvedené, ako aj na okolnosti prípadu ústavný súd pristúpil k posúdeniu postupu sťažovateľom označených subjektov samostatne (k tomu aj I. ÚS 565/2024).

IV.1. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného riaditeľstva a okresnej prokuratúry:

12. Jednou z podstatných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor sa odvodzuje z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. III. ÚS 355/2012, I. ÚS 390/2019, II. ÚS 287/2021, II. ÚS 291/2020, ÚS 172/2022).

13. Základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd v zmysle ustáleného záveru prezentovaného vo svojej judikatúre (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08) poskytuje ochranu len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu predložená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci (v tomto prípade orgánmi činnými v trestnom konaní, pozn.) trvalo alebo ešte pretrváva (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02).

14. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu hovoriť vtedy, ak v čase, keď bola ústavná sťažnosť podaná ústavnému súdu, už zo strany orgánu verejnej moci nedochádzalo k namietanému porušovaniu práva, pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 223/2010, III. ÚS 462/2017, IV. ÚS 149/2018, II. ÚS 464/2018, IV. ÚS 159/2021, II. ÚS 302/2021, I. ÚS 405/2022).

15. Zo samotného odôvodnenia ústavnej sťažnosti vyplýva, že obžaloba smerujúca proti sťažovateľovi bola okresnému súdu doručená 29. júna 2017, čím sa v tejto veci prípravné konanie

skončilo a začala sa súdna časť trestného konania. V čase podania ústavnej sťažnosti ústavnému súdu (7. novembra 2025, pozn.) sa teda trestná vec sťažovateľa už viac ako 8 rokov nachádzala v štádiu po podaní obžaloby, v ktorom o ďalšom postupe vo veci samej rozhoduje príslušný súd. Podaním obžaloby stratili orgány činné v trestnom konaní právomoc rozhodovať v tejto trestnej veci (už nemohli žiadnym ústavne relevantným spôsobom ovplyvniť priebeh konania), a tým aj ukončili stav právnej neistoty sťažovateľa ako osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie.

16. Vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa vo vzťahu k okresnému riaditeľstvu a okresnej prokuratúre odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08, III. ÚS 114/2016, III. ÚS 101/2017, II. ÚS 287/2021, I. ÚS 405/2022).

17. Ústavný súd opakovane upriamuje pozornosť sťažovateľa na už vyslovený názor (bod 14 uznesenia sp. zn. I. ÚS 565/2024), že právna neistota sa v tzv. predsúdnom trestnom konaní týka toho, či orgán verejnej moci činný v prípravnom konaní (spravidla policajt) navrhne podanie obžaloby alebo navrhne v závislosti od výsledkov dokazovania v prípravnom konaní iný spôsob konečného rozhodnutia, napríklad zastavenie trestného stíhania (I. ÚS 316/2014). Vo vzťahu k prokuratúre sa potom právna neistota týka toho, ako prokurátor s takým podnetom naloží svojim (pre prípravné konanie meritórnym) rozhodnutím (II. ÚS 426/2020). V korelácii prezentovanej časovej postupnosti udalostí sa dostatočne odôvodňuje záver, že v čase podania ústavnej sťažnosti orgány činné v trestnom konaní už neboli oprávnené v predmetnej trestnej veci sťažovateľa konať, pretože spis sa nachádzal na najvyššom súde, a teda už nemohli ovplyvniť priebeh konania a ani porušovať namietané práva sťažovateľa. Ukončením vyšetrovania a podaním obžaloby orgány činné v trestnom konaní vykonali všetky zákonom predpokladané a dovolené úkony na odstránenie právnej neistoty sťažovateľa. Z uvedeného dôvodu bolo potrebné vec posudzovať so zreteľom na čl. 2 ods. 2 ústavy ako vec, v ktorej ústavná úloha týchto orgánov verejnej moci pri odstraňovaní právnej neistoty skončila v prípade vyšetrovateľa skončením vyšetrovania, predložením spisového materiálu prokuratúre a zo strany okresnej prokuratúry podaním obžaloby okresnému súdu (m. m. IV. ÚS 348/2020, I. ÚS 172/2022, I. ÚS 558/2023).

IV.2. K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom všeobecných súdov:

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh je zrejmé, že v trestnej veci sťažovateľa okresný súd rozhodol ako súd prvého stupňa rozsudkom sp. zn. 35T/83/2017 z 30. júna 2023, ktorý sťažovateľ napadol odvolaním. Krajský súd uznesením sp. zn. 2To/95/2023 z 18. septembra 2024 odvolanie ako nedôvodné zamietol. Sťažovateľ podal proti predmetnému uzneseniu krajského súdu 27. decembra 2024 dovolanie, ktoré doplnil podaním 7. júla 2025.

19. Vo fáze predbežného prerokovania ústavnej sťažnosti ústavný súd považoval v súlade s § 56 ods. 6 vetou za bodkočiarkou zákona o ústavnom súde za vhodné požiadať všeobecné súdy, ktorých postup je sťažovateľom namietaný, o vyjadrenie sa k jej obsahu.

19.1. Podľa obsahu týchto vyjadrení súdov však ústavný súd nepovažoval za nevyhnutné doručovať ich sťažovateľovi na repliku, pretože v nich neboli uvedené žiadne také skutočnosti, ktoré by neboli sťažovateľovi známe, resp. ktoré by neboli obsiahnuté v jeho ústavnej sťažnosti a jej prílohách.

IV.2.1. K postupu okresného súdu v konaní súdu prvého stupňa a krajského súdu v odvolacom konaní:

20. Okresný súd vo vyjadrení sp. zn. 1SprS/196/2025 z 21. novembra 2025 uviedol, že súdny spis je toho času na najvyššom súde na rozhodnutie, a preto nie je možné sa dostatočne vyjadriť k otázke zbytočných prietahov ani dôvodom dĺžky konania. V súčinnosti so zákonným sudcom však bolo zistené, že vo veci bolo vydané rozhodnutie 30. júna 2023, pričom počas konania v tejto veci bola podaná ďalšia obžaloba na tú istú osobu (sťažovateľa) a sudca ju paralelne pojednával (konanie vedené pod sp. zn. 35T/89/2017, pozn.). V tejto veci však bolo vydané rozhodnutie, ktoré bolo odvolacím súdom zrušené. Zároveň to bolo v období covidu, keď boli viaceré obmedzenia.

21. Krajský súd vo vyjadrení sp. zn. Spr 459/2025 z 24. novembra 2025 k sťažovateľom namietanej dĺžke konania v podstatnej časti uviedol, že odvolacie konanie bolo ukončené v lehote do deviatich mesiacov od nápadu veci. Sťažovateľ bol rozsudkom okresného súdu sp. zn. 35T/83/2017 z 3. júna 2023 uznaný vinným, odvolanie obžalovaného bolo uznesením krajského súdu sp. zn. 2To/95/2023 z 18. septembra 2024 zamietnuté ako nedôvodné. K priebehu konania pred súdom prvého stupňa krajský súd uviedol, že v predmetnej trestnej veci bolo vykonaných 14 hlavných pojednávaní, tri hlavné pojednávania v priebehu roka 2020 museli byť zrušené vzhľadom na opatrenia prijaté v súvislosti so šírením ochorenia COVID-19, hlavné pojednávanie určené na 21. október 2020 a 14. apríl 2021 boli zrušené z dôvodu na strane obhajcu obžalovaného. Hlavné pojednávanie nariadené na 13. máj 2022 bolo zrušené z dôvodu ďalšieho neprávoplatného vyhlásenia odsudzujúceho rozsudku v inej trestnej veci sťažovateľa. Odvolanie odsúdeného bolo referujúcim sudcom a následne senátom vyhodnotené ako rozsiahle a zahŕňajúce širšiu oblasť vnútroštátneho a medzinárodného práva.

22. Z uvedenej chronológie majúcej oporu aj v prílohách ústavnej sťažnosti je zrejmé, že v čase podania ústavnej sťažnosti sa vec sťažovateľa po podaní dovolania viac ako 7 mesiacov nachádzala na najvyššom súde a bola tak mimo dispozície okresného súdu a viac ako 1 rok aj mimo dispozície krajského súdu. Takto potom k prietahom zo strany súdu prvého stupňa ani zo strany odvolacieho súdu nemohlo dochádzať. S ohľadom na už prezentované názory v bode 13 a 14 odôvodnenia tohto rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť sťažovateľa proti postupu okresného súdu a krajského súdu nesmeruje proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu do základných práv sťažovateľa. Vzhľadom na to ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

IV.2.2. K postupu najvyššieho súdu v dovolacom konaní:

23. Najvyšší súd vo svojom vyjadrení sp. zn. KP 3/2025-468, Tpj 144/2025 z 24. novembra 2025 k obsahu ústavnej sťažnosti, pripájajúc vyjadrenie zákonného sudcu, uviedol, že dovolanie sťažovateľa bolo najvyššiemu súdu spolu so spisom predložené okresným súdom 17. marca 2025. K dovolaniu sťažovateľa sa vyjadril prokurátor okresnej prokuratúry písomným podaním z 24. marca 2025, ktoré bolo doručené priamo najvyššiemu súdu 27. marca 2025. Keďže sťažovateľ o vyjadrení prokurátora nemal vedomosť, na podklade pokynu zákonného sudcu z 27. marca 2025 bolo zasielané sťažovateľovi, jeho obhajcovi a poškodenému. Sťažovateľ svoje dovolanie doplnil písomným podaním zo 7. júla 2025. Obhajca sťažovateľa 8. októbra 2025 požiadal najvyšší súd o vyjadrenie, v akom časovom horizonte sa predpokladá vydanie rozhodnutia v predmetnej trestnej veci. V odpovedi zo 16. októbra 2025 zákonný sudca uviedol, že s ohľadom na jeho pracovnú zaťaženosť, skladbu pridelenej agendy, stav odvolacej agendy a potrebu prednostného

rozhodovania vo väzobných veciach by bolo nezodpovedné predpokladať, v akom časovom horizonte bude o dovolaní sťažovateľa rozhodnuté, a to najmä z dôvodu, že pokiaľ by sa tento čas nepodarilo dodržať, bolo by to pre sťažovateľa sklamaním a práve taká situácia by podkopávala jeho dôveru vo fungovanie súdneho systému. Na výzvu ústavného súdu týkajúcu sa časového hľadiska rozhodnutia veci zákonný sudca uviedol, že rozhodnutie predpokladá najneskôr do konca mesiaca február 2026.

23.1. Ďalej zákonný sudca uviedol, že trestné stíhanie sťažovateľa netrvá, pretože bolo ukončené vydaním uznesenia krajského súdu sp. zn. 2To 95/2023 z 18. septembra 2024, z čoho je potom zrejmé, že trvalo 8 rokov, 3 mesiace a 18 dní. Sťažovateľom udávaný údaj o trvaní trestného konania „viac ako 9 a pol roka“ preto objektívne nie je správny a navyše do lehoty jeho trvania nie je možné počítať dĺžku konania o dovolaní sťažovateľa na najvyššom súde. Sťažovateľ sa preto objektívne nemôže nachádzať v stave právnej neistoty v dôsledku svojho trestného stíhania, keďže toto aktuálne netrvá. Poukazujúc na judikatúru ústavného súdu k pozícii najvyššieho súdu v rámci sústavy všeobecných súdov, ako aj na rozhodovacia činnosť Európskeho súdu pre ľudské práva k dĺžke vedenia súdneho konania, najvyšší súd je toho názoru, že v prebiehajúcim dovolacom konaní k porušeniu sťažovateľom označených práv nedošlo.

23.2. Ani vyjadrenie najvyššieho súdu ústavný súd nedoručoval sťažovateľovi na repliku, keďže taktiež neobsahovalo skutočnosti, o ktorých by sťažovateľ už nemal vedomosť, resp. mu neboli známe z predchádzajúcich súdnych rozhodnutí vrátane uznesenia ústavného súdu vo veci sp. zn. I. ÚS 565/2024.

24. Zo spisového materiálu vzťahujúceho sa na danú vec ústavný súd považoval za preukázané, že sťažovateľ v čase podania ústavnej sťažnosti disponoval právoplatným súdnym rozhodnutím, a to uznesením krajského súdu sp. zn. 2To 95/2023 z 18. septembra 2024 o zamietnutí odvolania sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 35T/83/2017 z 3. júna 2023. Právna istota sťažovateľa bola teda už nastolená právoplatným skončením jeho trestnej veci, čo je relevantné aj z hľadiska čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že dovolacie konanie ako konanie o mimoriadnom opravnom prostriedku predstavuje v tomto ohľade určitú nadstavbu. Už táto samotná okolnosť predstavuje výrazne nižšie nároky na rýchlosť konania (pozri rozhodnutie ústavného súdu sp. zn. IV. US 100/2023), ktoré vo veci sťažovateľa aktuálne trvá 10 mesiacov.

25. Ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov, ide o zjavnú neopodstatnenosť ústavnej sťažnosti. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať takú ústavnú sťažnosť, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 110/02, II. ÚS 66/2011, IV. ÚS 473/2012, III. ÚS 288/2016, II. 59/2019).

26. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju dnes už stabilnú judikatúru k namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov, v ktorej opakovane konštatuje, že nie každý zistený prietah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie tohto základného práva (I. ÚS 46/01, I. ÚS 66/02, I. ÚS 61/03, III. ÚS 372/09). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že namietaný postup všeobecného súdu sa nevyznačuje takými významnými prietahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako zbytočné

prieťahy v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavnú sťažnosť spravidla odmieta ako zjavne neopodstatnenú (napr. IV. ÚS 221/05, III. ÚS 126/2010, I. ÚS 96/2011, I. ÚS 141/2024).

27. Berúc do úvahy samotnú povahu dovolacieho konania a osobitné postavenie najvyššieho súdu v hierarchii všeobecných súdov, ústavný súd uzatvára, že doterajšia dĺžka dovolacieho konania sa nevyznačuje zatiaľ takým dlhým trvaním, aby sa dalo uvažovať o zbytočných prieťahoch v požadovanej relevantnej ústavnoprávnej intenzite, ktorá by zakladala možnosť vyslovenia porušenia sťažovateľom namietaných práv, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol aj v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

28. Pretože ústavná sťažnosť sťažovateľa bola ako celok odmietnutá, bolo bez právneho významu zaoberať sa jeho ďalšími požiadavkami uvedenými v návrhu na rozhodnutie, rozhodovanie o ktorých je podmienené vyslovením porušenia základného práva alebo slobody, k čomu v tomto prípade nedošlo.

29. Na záver ústavný súd uvádza, že toto rozhodnutie nezakladá prekážku veci rozhodnutej podľa § 55 písm. a) zákona o ústavnom súde, a preto nebráni sťažovateľovi, aby v prípade, že najvyšší súd nedospeje k relevantnému rozhodnutiu v primeranom čase, po splnení všetkých zákonných podmienok predložil ústavnému súdu novú ústavnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 9. januára 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu